

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 23 listopada 2007 r. (27.11)
(OR. en)**

15497/07

**SOC 476
ECOFIN 483**

NOTA

Od: Grupa Robocza ds. Społecznych
do: Komitet Stałych Przedstawicieli (część I) / Rada (EPSCO)

Nr poprz. dok.: 15431/07 SOC 476 ECOFIN 483

Dotyczy: **Wspólne zasady wdrażania modelu flexicurity**
– Projekt konkluzji Rady

Delegacje otrzymują w załączeniu projekt konkluzji Rady uzgodniony przez Grupę Roboczą ds. Społecznych na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2007 r.; konkluzje te mają zostać przyjęte podczas posiedzenia Rady (ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów) w dniach 5–6 grudnia 2007 r.

PROJEKT KONKLUZJI RADY

Wspólne zasady wdrażania modelu flexicurity

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Przyjmując z zadowoleniem komunikat Komisji Europejskiej pt. „Wspólne zasady wdrażania modelu flexicurity”¹ oraz uznając znaczenie trwałych, zintegrowanych i zrównoważonych sposobów działania pozwalających stawić czoła najważniejszym wyzwaniom związanym z modernizacją rynków pracy, w tym czterech wskazanych w tym dokumencie elementów modelu flexicurity;

W odpowiedzi na zadanie wyznaczone przez Radę Europejską w marcu 2007 roku²;

Uwzględniając staranne, oparte na komunikacie Komisji Europejskiej, przemyślenia z udziałem wszystkich związanych z omawianą kwestią zainteresowanych stron, mianowicie państw członkowskich, Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, innych instytucji europejskich, partnerów społecznych oraz innych podmiotów;

Przypominając w tym kontekście w szczególności konferencję pod hasłem: „Flexicurity: najważniejsze wyzwania”, która odbyła się w Lizbonie w dniach 13–14 września 2007 r.;

Uwzględniając opinie w sprawie flexicurity zatwierdzone przez Parlament Europejski oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny;

¹ KOM(2007) 359 wersja ostateczna.

² Dok. 7224/1/07 REV 1, konkluzja nr 18.

W pełni zapoznawszy się ze wspólną opinią Komitetu Zatrudnienia i Komitetu Ochrony Socjalnej, w której zawarto wnioski przygotowane przez Komitet Polityki Gospodarczej;

Przyjmując z zadowoleniem uzgodnioną wspólną analizę najważniejszych wyzwań, przed którymi stoją europejskie rynki pracy, przeprowadzoną przez partnerów społecznych na szczeblu europejskim;

Uznając, że wspólne zasady mają przyczynić się do realizacji kolejnego cyklu strategii lizbońskiej i służyć jako pożyteczna podstawa reform, stanowiąc ramy krajowych wariantów polityki oraz specyficznych krajowych rozwiązań w dziedzinie flexicurity; przypominając, że nie ma jednej drogi i że żadna z zasad nie jest ważniejsza niż inne;

Podkreślając znaczenie, jakie na poziomie europejskim ma wzajemne uczenie się od siebie oraz nadzorowanie postępów w dziedzinie flexicurity, do czego najbardziej potrzebny jest zestaw solidnych wskaźników opartych na wysokiej jakości danych statystycznych, obejmujących w jednolity i odpowiedni sposób różnorodne elementy modelu flexicurity.

Kładąc nacisk na potrzebę propagowania wśród obywateli wiedzy na temat polityk w zakresie flexicurity oraz ich znaczenia dla reform europejskich modeli gospodarczych i społecznych;

Podkreślając, że ważne jest, by reagować na pojawiające się obecnie wyzwania i by jednocześnie zapewniana była stabilność zarówno w ramach stosunków umownych, jak i w chwili zmiany pracy;

Podkreślając znaczenie dialogu społecznego oraz tego, by partnerzy społeczni angażowali się w aktywny sposób na wszystkich odnośnych szczeblach w formułowanie i realizację polityk w zakresie flexicurity;

ZATWIERDZA

ostateczną i kompromisową wersję wspólnych zasad modelu flexicurity, załączoną do niniejszych konkluzji, a także wspólną opinię Komitetu Zatrudnienia i Komitetu Ochrony Socjalnej³;

³ Dok. 15320/07.

WZYWA Komisję, by:

- podjęła działania niezbędne do zapewnienia warunków sprzyjających zrównoważonemu wprowadzeniu w życie przedstawionego podejścia przez państwa członkowskie, w pełni uwzględniając przy tym wszystkie aspekty wspomnianej powyżej wspólnej opinii Komitetu Zatrudnienia i Komitetu Ochrony Socjalnej;
- rozpoczęła we współpracy z europejskimi partnerami społecznymi inicjatywę publiczną mającą na celu ułatwienie przyswojenia zasad przez odnośne zainteresowane strony obecne na rynku pracy oraz poszerzenie wiedzy obywateli na temat modelu flexicurity, rozumowania leżącego u jego podstaw, jego głównych elementów oraz konsekwencji, a także by na bieżąco dostarczała Radzie pełne informacje na temat podejmowanych w związku z tym działań.

Wspólne zasady modelu flexicurity

- (1) Model elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (model flexicurity) jest środkiem pozwalającym na skuteczniejsze wdrażanie strategii lizbońskiej, tworzenie liczniejszych i lepszych miejsc pracy, unowocześnianie rynków pracy oraz promowanie dobrej pracy dzięki nowym formom elastyczności i bezpieczeństwa, tak by zwiększyć zdolności dostosowawcze, zatrudnienie i spójność społeczną.
- (2) Model flexicurity obejmuje przemyślane połączenie elastycznych i pewnych warunków umów, kompleksowych strategii w zakresie uczenia się przez całe życie, skutecznych, aktywnych polityk rynku pracy oraz nowoczesnych, odpowiednich i trwałych systemów zabezpieczenia społecznego.
- (3) W sposobach działania zgodnych z modelem flexicurity nie chodzi o jednolity rynek pracy czy jednolity model życia zawodowego, ani też o jednolitą strategię wdrażania polityki: powinny być one dostosowane do specyficznych warunków panujących w danym państwie członkowskim. Model flexicurity zakłada równowagę między prawami a obowiązkami wszystkich zainteresowanych stron. Każde państwo członkowskie powinno wypracować – opierając się na wspólnych zasadach – własne rozwiązania w zakresie modelu flexicurity. Postępy w tej dziedzinie należy w skuteczny sposób nadzorować.
- (4) Model elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego powinien promować rynki pracy, które byłyby bardziej otwarte, zdolne do reagowania na zmiany i obejmowałyby wszystkich, co pozwoliłoby przewyciężyć segmentację. Dotyczy to osób pracujących i niepracujących. Osobom nieaktywnym zawodowo, bezrobotnym, pracującym nielegalnie, dorywczo lub pozostającym na marginesie rynku pracy należy zapewnić lepsze możliwości, zachęty ekonomiczne i środki wsparcia – tak by miały one łatwiejszy dostęp do pracy – lub ułatwienia w działaniach prowadzących do zdobycia stałego i pewnego pod względem prawnym zatrudnienia. Należy udostępnić wszystkim zatrudnionym środki pozwalające im na zachowanie szans na zatrudnienie, na rozwijanie się i radzenie sobie w przypadku zmian w pracy i zmiany miejsca pracy.

- (5) Wewnętrzny (w ramach przedsiębiorstwa) i zewnętrzny wymiar modelu flexicurity są jednakowo ważne i należy je propagować. Oprócz tego, że warunki umów powinny charakteryzować się dostateczną elastycznością, musi temu towarzyszyć bezpieczeństwo przy zmianie pracy. Należy ułatwiać awansowanie w pracy, a także przechodzenie ze stanu bezrobocia lub braku aktywności zawodowej do stanu zatrudnienia. Wysokiej jakości i produktywnie miejsca pracy, dobra organizacja pracy oraz stałe udoskonalanie umiejętności mają również zasadnicze znaczenie. Ochrona socjalna powinna zapewniać zachęty i wsparcie związane ze zmianą pracy i dostępem do nowych miejsc zatrudnienia.
- (6) Model flexicurity powinien także wspierać równość płci przez promowanie równego dostępu kobiet i mężczyzn do dobrej jakości miejsc pracy oraz zapewnianiu środków umożliwiających pogodzenie pracy z życiem rodzinnym i prywatnym.
- (7) Niezbędny jest klimat zaufania i szeroko zakrojonego dialogu z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, w którym wszyscy gotowi byłiby przyjąć na siebie odpowiedzialność za zmiany z myślą o stworzeniu wyważonych pod względem socjalnym polityk. Ogólna odpowiedzialność spoczywa na organach publicznych, jednak decydujące znaczenie w opracowywaniu i wdrażaniu polityk w zakresie flexicurity w drodze dialogu oraz wspólnych negocjacji ma udział partnerów społecznych.
- (8) Model flexicurity wymaga efektywnego pod względem kosztów lokowania zasobów i nienaruszania stabilności i równowagi finansowej budżetów publicznych. Jego celem jest także dążenie do sprawiedliwego podziału kosztów i korzyści, szczególnie między przedsiębiorstwami, organami publicznymi i osobami prywatnymi, a przede wszystkim zwracanie uwagi na specyficzną sytuację małych i średnich przedsiębiorstw.
